tönne töist mahha ei jättä. Me tappame wanna karro omma nuijadega ärrä, kui temmä johhus meile wasta; sis mûme nahha körtsimehhe kätte; — same pälegi weel hääd rahha koddo wijä. Mes sa iks pelgät, welli Hans?

Jubba Hans jälle höigas. Wötta nüüd welli Tomas nuija kätte, etsa kae kui tul mötsast wällä; ai pistü katte käppä pä:le.

Tomas karras ülle krawi mötsa, läts kui orraw peddäjä larwa ülles; jät söbbra kahro kätte. — Hans olli hä ramatu mees, olli opnu kahro wihha kaitsa lammes mees pikkale mahha köttu päle; sirrut käe, jalla sirges; jäi kui koolja kanges. Karro köndse märrisen. Hansu mannu, pöörd teddä käppäga ümbre sällüli, ja jälle taggasi kottu pä:le, nuhhut temmä kehha kigipäddi: su nink silma, kukru nink körwa, — Hans es lausa ei musta ei walget. Karro sülläs weel temmä päle, nink läts ärrä mötsa taggasi.

Hans saistas jälle jalgu päle, Tomas nühkse peddäjät möda alla, tulli Hansu mannu, üttel: Tenno olgo jummale, et ta sinno karro käppädest pästse. Minna pelläsi wäega, kui karro sinno eddesi taggasi pöörates. Enn, mes temmä wanna mees sulle iks körwu mannu tükse?

Hans kostse nida: Karro könnel mulle öige hiljä tassa: Ma annan sulle Hans hääd nöwwo körwa liggidäl et Tomas peddäjän meije juttu ei kule, muido temmä mees tappap minno suren pahhandussen nuijaga ärrä:

Ärrä usku kergemelega tösse innimesse söpprust, kui ta wäga kitlep, sest söbbra söbprus tuttas ennegi häddä ajol.

Nink töiselt wi sa Tomale paljo terwist minno polest, nink kela teddä karro nahkä mûmast, enne kui se karro essi temmä kätte sai, kelle sälläst temmä nahka nüllip.

Armsa Luggeja!

Kui teije, sedda tähtramatut ollete moistusega luggenu sis ollete ka tähhele pandnu, et sesamma 1817 aastaig üts kallis mälletusse aastaig om, kun kige ennambäste Lutterusse ristirahwas Jummalat kigest söä-